



periodiek#06 jan. 07 > feb.07 **Netwerk/centrum voor hedendaagse kunst**



10/01

**20:30 Film**

The Science of Sleep

13/01 > 17/02

**Tentoonstelling**

Jan de Vries  
Voorstellen voor de integratie  
van een kunstwerk

17/01

**20:30 Film**

Adam's Apples

19/01

**20:30 Concert**

de portables  
Tomàn  
Madensuyu

24/01

**20:30 Film**

Bubble

31/01

**20:30 Film**

Taxidermia

02/02

**20:00 Event#06**

**Tentoonstelling**

Jan de Vries  
Voorstellen voor de  
integratie  
van een kunstwerk

07/02

**20:30 Film**

Bashing

14/02

**20:30 Film**

Thank You for Smoking

28/02

**20:30 Film**

C.R.A.Z.Y.

**Presentatie en  
Performance**

Frederik De Wilde / EOD  
Electric Courtship Songs

**Concert**

Rafel Toral ft. Sei Miguel  
Quartet

**Concert**

Per Henrik Svalastog

02/03

**20:30 Concert**

N-Collective

07/03

**20:30 Film**

Children of Men

**Tentoonstelling**  
13/01/07 t/m 17/02/07

**Opening**  
za. 13/01/07 – 20:30  
Open woe. t/m za. 14:00 > 18:00

# Voorstellen voor de integratie van een kunstwerk

**Goele De Bruyn/Anouk De Clercq/Koenraad  
Dedobbeleer/Stefaan Dheedene/Lieve D'hondt/  
Simona Denicolai – Ivo Provoost/  
Christoph Fink/Frederic Geurts/Geert Goiris/  
Aernoudt Jacobs/Jean Bernard Koeman/  
Boris van Nes/Hans Verhaegen/Leen Voet**

In 2003 nam Netwerk zijn intrek in de nieuwe infrastructuur en verkoos – mede om budgettaire redenen – om die te verbouwen, aan te passen en te laten groeien op het ritme van de activiteiten. De Vlaamse Gemeenschap kende aan Netwerk vzw een infrastructuursubsidie toe voor 2004, 2005 en 2006. Een bepaald percentage van de verbouwingskosten wordt nu gereserveerd voor de integratie van kunst in het gebouw.

Voor de realisatie van het kunstwerk zijn een aantal kunstenaars die eerder in Netwerk actief waren, uitgenodigd. Bij de selectie is een grote verscheidenheid nagestreefd: 51N4E, Goele De Bruyn, Anouk De Clercq, Koenraad Dedobbeleer, Stefaan Dheedene, Lieve D'hondt, Simona Denicolai en Ivo Provoost, Christoph Fink, Frederic Geurts, Geert Goiris, Aernoudt Jacobs, Jean Bernard Koeman, Boris Van Nes, Hans Verhaegen en Leen Voet.

Hun voorstellen worden – in dezelfde periode als de tentoonstelling van Jan De Vries – over het hele gebouw gepresenteerd. Een jury zal een van de voorstellen selecteren om binnen Netwerk gerealiseerd te worden. Naar aanleiding van dit project vond een gesprek plaats tussen Paul Lagring, de artistieke directeur van Netwerk, en Bram Van Damme, medewerker reflectie

## Interview

**Als ik het goed begrepen heb, vormt het project Kunstintegratie in de eerste plaats een aanleiding en niet echt een thema. In Frankrijk bestaat de één procent regel, die zegt dat bij iedere openbare constructie één procent van het totale budget vrijgehouden moet worden voor de integratie van kunst. Dan spreken we natuurlijk over grote bedragen. Maar je hoort soms de kritiek dat een financieel quotum voor kunst niet noodzakelijk garant staat voor kwaliteit. Is die discussie aanwezig in het project van Netwerk?**

PL.: Ik vind het moeilijk om kunstintegratie nu als een apart thema te beschouwen. We zijn eigenlijk voortdurend met de integratie van kunst bezig. Het is dus vooral een mooie gelegenheid voor een tentoonstelling.

De kunstenaars kennen Netwerk en het gebouw zeer goed; sommigen hebben door hun ingrepen tijdens de eerste groepstentoonstelling in Netwerk bijgedragen aan de ontwerpen van architect Eugene Liebaut (NEW, 2003, met o.a. Goele De Bruyn en Hans Verhaegen).

Kunstintegratie: ik weet niet zo goed of ik daar nu voor of tegen moet zijn. Maar het is nu eenmaal zo dat van het volledige budget voor de verbouwingen, en niet alleen van het subsidiebudget, een percentage gereserveerd wordt voor kunstintegratie. Het is een uitdaging om daar op de juiste manier mee om te gaan. Ik bekijk dit met een open vizier en met veel verwachtingen.

In ieder geval, het moment waarop het gebeurt, betekent veel voor ons. Netwerk heeft een bewogen geschiedenis gekend; en de verbouwingswerken zijn nu in een definitieve fase terechtgekomen. Voor mij is die kunstintegratie daarom een ware bekroning.

**Wat zijn voor jou voorbeelden van kunstwerken die op een heel mooie manier in een openbaar gebouw verweven zijn?**

PL.: Joëlle Tuerlinckx had een mooi project voor ogen: een soort van vuurtoren die de interne activiteiten zou uitstralen van de brandweerkazerne van Breda. Het voorstel is helaas nooit uit-

gevoerd, maar er zijn interessante projecten verwezenlijkt in andere gebouwen van de architect Willem-Jan Neutelings. Soms raken artistieke en architecturale belangen heel strak op elkaar afgestemd. Een voorbeeld hiervan is de kunstintegratie van Patrick Merckaert in de Havenbuilding in Antwerpen, waar hij zijn werk compleet geïntegreerd heeft, niet alleen samen met de architect, maar ook in samenspraak met iedere werknemer. Ieder bureaublad bijvoorbeeld kreeg een luik waar hij voor hen een boek opborg. Alle betrokken partijen waren zeer tevreden over dat project.

Wij nodigen de kunstenaar pas uit op het moment dat de renovatiewerken bijna voltooid zijn. De dialoog tussen kunstenaar, architect en ontwerper zal niet letterlijk deel uitmaken van het project, maar de vroegere ervaringen van kunstenaars in Netwerk hebben toch hun invloed gehad op het ontwerp van Eugene Liebaut.

**De dialoog tussen gebouw en kunstenaar ligt aan de basis van Netwerk zoals het nu is.**

PL.: Met de architect is altijd zeer goed overlegd geweest hoe het gebouw ontwikkeld moest worden. Mijn eigen ervaring als interieurarchitect heeft daarin zeker meegespeeld. Het is niet zo dat ik als een doe-het-zelver aan de architect zeg hoe het moet; het was in feite een heel organisch proces. Hij is op een zeer vrije manier met onze wensen omgegaan. In zijn eerste ontwerpen heeft hij schitterende suggesties gedaan, die perfect aangepast waren aan de dingen die er moesten gebeuren. Die voorstellen konden dankzij onze ervaring onmiddellijk getoetst worden aan de realiteit.

**Is het niet zo dat bij integratieprojecten de kunstenaar als een opgelegde externe partner wordt beschouwd, die voor moeilijkheden kan zorgen. Hij gaat met een bepaalde sérieux om met situaties waar sommige mensen maar weinig begrip voor hebben ...**

PL.: Dat is in sommige gevallen zo, maar het heeft er ook mee te maken dat een kunstenaar niet op dezelfde manier opgeleid is als een architect. Hij is misschien geen diplomaat, terwijl dat op bepaalde momenten wel nodig is. Ik merk dat bij onze architect. Hij heeft in zijn carrière een verfijnd gevoel voor diplomatie ontwikkeld. Uiteindelijk is het de dagtaak van een architect om er op een diplomatieke manier voor te zor-

gen dat de technici doen wat hij voor ogen heeft. Kunstenaars hebben die ervaring vaak nog niet, of missen het geduld of het doorzicht ...

**Ja, en dat terwijl je zin krijgen soms de hoogste vorm van kunst is. Ik vind het bijvoorbeeld heel erg interessant hoe iemand als Christo dat in zijn projecten verwerkt heeft. Wellicht is één van zijn wapens ook dat zijn grootschalige projecten tijdelijk zijn, nietwaar? Zelfs bij geslaagde integratie is het heel moeilijk om een kunstwerk op lange termijn in ere te houden – ik denk nu bij voorbeeld aan de Brusselse metro. Op het moment van de ont-hulling zit de presentatie volledig goed, maar vijf jaar later moet je vaststellen dat het spijtig genoeg allemaal heel fragiel is...**

P.L.: Wat ons betreft lost Geert Goiris dat bijvoorbeeld op een heel mooie manier op. Zijn voorstel is om heel Netwerk – het volledige gebouw en de straten er rond - te bedekken onder een tapijt van kunstmatige sneeuw en die filmische situatie vervolgens te fotograferen. Dat is een tijdelijke ingreep, maar de foto's blijven uiteraard wel bestaan. Die gebeurtenis op zich – waarvan ik me kan inbeelden dat die indrukwekkend zal zijn – is uiteraard belangrijk, maar het resultaat blijft eerder bescheiden van omvang: een foto om aan de muur te hangen. Die manier van denken spreekt me heel erg aan.

Alles hangt natuurlijk af van het individuele voorstel van de kunstenaar. Als ik bijvoorbeeld denk aan Frederic Geurts – en dan kom ik terug op Christo – dan weet ik dat die eerder grootschalig denkt. Zijn projecten zijn ondertussen gegroeid tot ontzaglijke installaties, maar hij kan altijd terugvallen op een uitgewerkt technisch plan. Wij zullen er wel over waken dat het werk in de juiste toestand bewaard wordt...

**Misschien is permanent ook een zwaar woord in de context van een kunstencentrum: de grens tussen het tijdelijke en het permanente is hier wat minder uitgesproken. Permanent betekent ook niet hetzelfde als definitief.**

P.L.: Ja, het kan geen kwaad die notie te relativeren. Er zijn sommige dingen die werkelijk altijd overleven, maar voor mij is dat niet het belangrijkste. Het kan ook zijn dat iemand een integratieproject uitvoert dat zichzelf oplost: ik zou daar niet a priori tegen zijn...

Een permanent kunstwerk mag niet in de weg staan van andere kunstenaars. Hoewel een ingreep ook op zo een manier kan gebeuren dat er een bescheiden dialoog ontstaat tussen een tijdelijke en een permanente ingreep. Het kan een wezenlijk deeltje van het gebouw worden dat volledig tot de constructie behoort...

Tegelijk blijft er ook altijd een soort verantwoordelijkheid, je blijft mede-eigenaar van het werk van de kunstenaar. Wij kunnen maar proberen om dat te verzorgen en te koesteren, maar het zal nooit onze unieke eigendom worden.

**Welke projecten kunnen nu al vrijgegeven worden?**

P.L.: De projecten zijn nog niet ingediend en afgewerkt, maar je kunt misschien zelf al bepaalde projecties maken als je de namen van de kunstenaars ziet. Wanneer Frederic Geurts uitgenodigd wordt, kun je er met enige zekerheid van uitgaan dat hij iets op het dak gaat doen. En Lieve D'hondt werkt met de afmetingen van het gebouw. Als zij haar voorstel kan realiseren, kan de integratie een nieuwe stap in haar oeuvre betekenen. Leen Voet denkt eraan een tekening te maken in het appartement: op dat moment richt zij die plek in en dat is voor mij op zich al heel waardevol. We kunnen mensen die wereld laten zien, in plaats dat dit zomaar een afgesloten appartementje blijft

Ik zie het project kunstintegratie ook als een goede aanleiding voor een groepstentoonstelling, waarin het gebouw het centrale personage wordt. Het projectmatige van voorstellen creëert een bepaalde vrijheid, als een oefening in virtualiteit. Alhoewel, misschien zijn er bij de ingediende projecten tien of vijf zo goed dat ze per definitie niet virtueel zullen blijven.

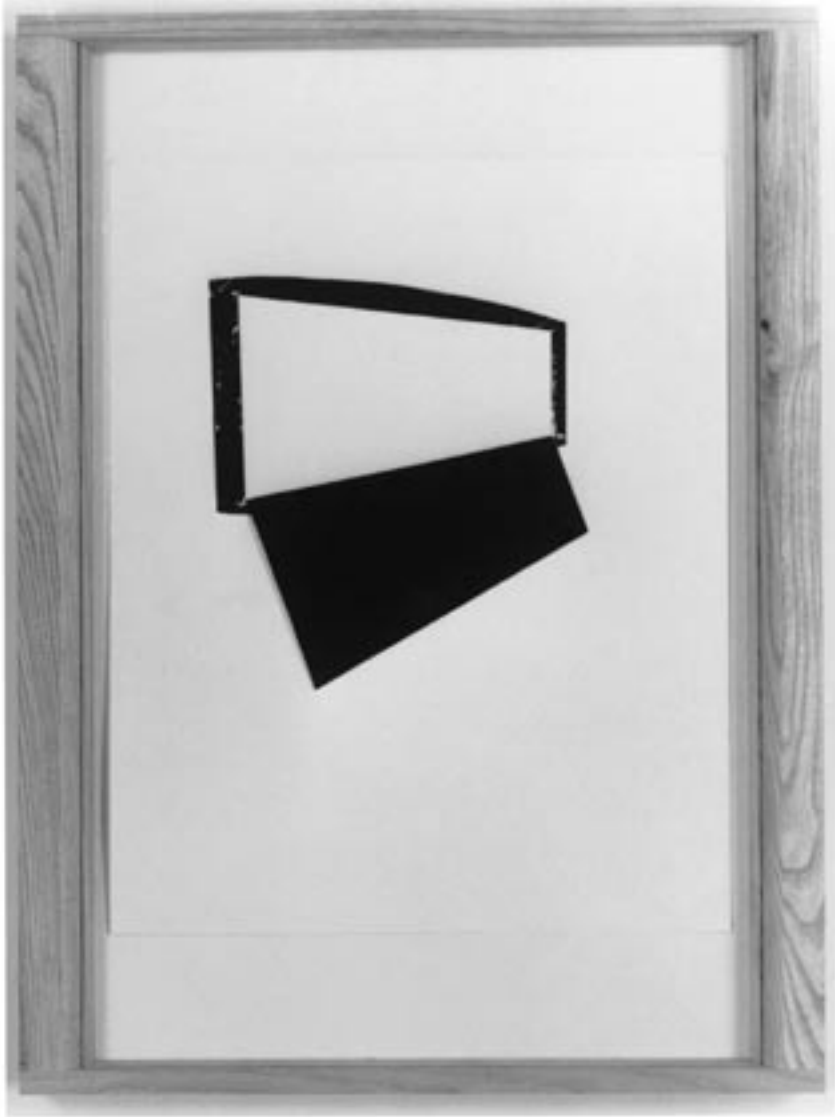
De moeilijkste opgave van het project was eigenlijk de selectie: mijn eerste lijst was echt heel lang. Misschien zijn er geen objectieve redenen om iemand niet te vragen en andere wel, alleen is er altijd een intuïtief aanvoelen dat bepaalde kunstenaars ideeën klaar hebben die in een bepaalde situatie toepasbaar zijn.

**Kun je ook al iets over de samenstelling van de jury zeggen?**

P.L.: Er is nog geen definitieve lijst, maar Eugeen

Liebaut, als architect van het gebouw met zijn kennis van het ontwerp en het gebouw, wil ik er heel graag bij, net als architect Christian Kieckens, met zijn kennis van de stad. Zijn project voor onze buurt en de rol die wij daar kunnen in spelen, maakt dat we zijn oordeel belangrijk vinden. Een adviseur van de Bouwmeester, ervaren

met kunstintegratie, zal zeker ook aangesproken worden. Ik denk ook aan een kunstenaar als onafhankelijk lid van de jury... ik wil er zelf ook graag bij zijn om bepaalde voorstellen te kaderen. Maar de beslissing ligt wel bij de jury zelf: ik voel me persoonlijk niet geroepen om één project boven alle andere te stellen.



Jan de Vries -z.t., uit *Memento Mori*, 1992

# Jan de Vries

## Tentoonstelling

13/01/07 t/m 17/02/07

## Opening

za. 13/01/07 – 20:30

Open wo. t/m za. 14:00 > 18:00

De artefacten van Jan de Vries ogen uiterst broos en verfijnd; en ze onttrekken zich bijna geheel aan het 'hier en nu' moment van hun verschijning. Op een geraffineerde manier flirten ze met donkere gevoelens van leegte en vergankelijkheid: het zijn fantoomobjecten, drukgevoelige prints van ideeën die maar heel uitzonderlijk in een definitieve vorm gematerialiseerd kunnen worden.

Jan de Vries' fascinatie voor vergankelijkheid weerspiegelt zich in de finesse waarmee hij democratische media als gips, houtskool, inkt of papier met een efemeer, ontastbaar aura van exclusiviteit omhult. Noem het een vorm van technische weerspanning: de toepassingsmogelijkheden van de materialen worden bijna tot op atomair niveau afgetast, ongeacht hun houdbaarheid. Er ontstaat een vreemdsoortige vermenging van sculpturaal en grafisch denken. Grote bladen worden onder verpulverde houtskool bedolven en dragen tere, diepzwarte pigmentlandschappen. Zware gipsen platen zien eruit als grote bladen onbedrukt papier. Het is veelzeggend dat Jan de Vries op een van die vormen een filigraan in het witte vlak verwerkt heeft - de term verwijst naar de merktekens die papierfabrikanten uit de achttiende eeuw in handgeschept papier lieten drukken.

De kunstwerken maken deel uit van een beladen artistiek parcours dat in 1996 afgebroken werd door de zelfdoding van de kunstenaar. Jan de Vries stierf op dertigjarige leeftijd, en hij liet een in kwantiteit beperkt oeuvre na dat zich vooral

in die laatste jaren als een coherent geheel met prikkelende vooruitzichten ontwikkelde. Vandaag maakt het nog steeds een verontrustende en exclusieve indruk; het blijft de verwachtingen van de toeschouwer op een radicale manier op de proef stellen.

In 1998 werd een postume overzichtstentoonstelling in de Sint-Lukasgalerij in Brussel georganiseerd, 'uit de overtuiging dat het werk van Jan te mooi is om reeds definitief te worden opgeborgen.' Naar aanleiding van die expositie schreef Els Roelandt een artikel voor de Tijd, waarin ze de complexe verhouding tussen het leven en de kunst van Jan de Vries als volgt verwoordde:

*De beelden van Jan de Vries zijn van een haast ongeziene broosheid. Vervaardigd uit gips, spierwit en flinterdun staan ze tegen de muren aangeleund, in een concave of convexe kromming. Het is alsof ze als ding nauwelijks willen bestaan, zo teer zijn de afgietsels. Eigenlijk voorspellen ze al wat zal komen, in hun broosheid verwijzen ze naar de kwetsbaarheid van het leven, naar de ijdelheid van het bestaan. (Els Roelandt, Gedenk te sterven, FET, Cultuurbijlage, 25/04/98)*

*Zowel in zijn beelden als in zijn tekeningen merk je dat de Vries uiterst precies en perfectionistisch te werk ging, hij had oog voor detail en, zo blijkt uit een fotoreeks die hij in 1995-96 samenstelde, had een talent om de triestheid en de broosheid van het leven in schoonheid vorm te geven. De fotoreeks, opgenomen in 'Het boek der wereldse wonderen\*', is het laatste en misschien ook het*



(boven/links onder) Jan de Vries - uit *co-relief*, kunstenaarsboek, editie 2000 – (rechts onder) Jan de Vries

*krachtigste werk dat de kunstenaar heeft kunnen creëren. Het is onderverdeeld in kleine sequenties, reeksen van foto's met elk een eigen motief en een verschillende structuur.*

Zijn korte carrière eindigde geenszins op een thematisch en inhoudelijk cul-de-sac. Zeker in de laatste jaren was er zijn werk een zekere – excusez le mot – lichtvoetigheid merkbaar, die de fragiliteit van zijn artistieke ingrepen mooi in de

verf zette. Zijn niets ontziende aspiraties ten opzichte van het kunstenaarschap vormden geen obstakel meer: in plaats van perfectionistisch absolutisme vertolkten zijn werken gaandeweg een vroegwijs fatalisme, dat meer door inzicht dan door werkelijke ervaring aan de oppervlakte kwam.

In 1994 maakte hij nog een indrukwekkende installatie voor een groepstentoonstelling 'Glissements' in het kunstencentrum 'Le Creux de



Jan de Vries -z.t., uit *Memento Mori*, 1992

l'Enfer' in Thiers. Laurence Gateau, de toenmalige directrice, gebruikte.

Laurence Gateau, de toenmalige directrice, gebruikte een deel van de installatie in '95 ook voor de tentoonstelling 'Pour un couteau'. Jan de Vries doopte het werk voor die gelegenheid om tot 'A double tranchant'. Een mes dat aan twee kanten snijdt: die titel was spijtig genoeg niet zo vrijblijvend als men achteraf zou wensen.

**Jan de Vries** (°1966, Gent, †, 1996, Sint-Martens-Latem). *Opleiding*: 1992 Rijksacademie, Amsterdam / 1990 Sint-Lukas, Brussel. *Tentoonstellingen (selectie)*: 1998 Sint-Lukasgalerie, Brussel (postuum) / 1994 Le Creux de l'Enfer, Thiers, Frankrijk / 1993 'Scuola' in het kader van de Biënnale van Venetië.

\* Het boek is in 1990 postuum uitgegeven onder de titel *Co-Relief* door Timothy Stappaerts and MERZ. ISBN: 90-6917-005-1

# EVENT#06

## Event#06

vr. 02/02/07 – 20:30

toegang € 10 / 7

info & tickets: 053/70 97 70

www.netwerk-art.be

voorverkoop via Fnac 0900/00600

– (online) www.fnac.be – Le Bonheur

(Brussel) – Musicmania (Gent)

– Feedback (Aalst)

## Tentoonstelling

### Jan de Vries

#### Voorstellen voor de integratie van een kunstwerk: de keuze van de jury

## Presentatie en Performance

### EOD Electric Courtship Songs – Frederik De Wilde

Bepaalde soorten vissen (de *Apteronotus Albifrons*, de *Gnathomenus Petersii* en de *Xenomistus Petersii*) communiceren onderling via elektrische pulse- of golfsignalen. De studie van die vissensoorten hangt samen met technologische en digitale ontwikkelingen: de elektrische activiteit in aquaria werd pas recentelijk in kaart gebracht. Observatie heeft uitgewezen dat het vissen zijn met een hoge sociale intelligentie die niet vies zijn van enig machiavellistisch gedrag. Ze ontladen hun elektrische energie niet alleen om signalen te versturen; ze verstoren er zo nodig ook de frequenties van andere vissen mee.

Frederik De Wilde presenteert tijdens Event #6 de volgende fase van zijn project *EOD Electric Courtship Songs*. Hij bouwt aan een installatie die de bio-elektrische vissen in verbinding stelt met audiovisuele media. De computer laat hem toe om zelf in het proces in te grijpen. Via computersignalen probeert hij onder meer het baltsgedrag van de vissen aan te moedigen, om het vervolgens in licht- en geluidssignalen om te zetten. Het experiment maakt het esthetische appeal van wetenschappelijk en technologisch onderzoek zichtbaar. De manipulatieve aspecten van laboratoriumonderzoek worden voor artistieke doeleinden aangewend, wat uiteindelijk de vraag doet stellen naar de natuurlijke gevolgen van de menselijke nieuwsgierigheid.

## Concert

### Rafael Toral ft. Sei Miguel Quartet

Event #06 staat grotendeels in het teken van de plastische verwerking van elektrische geluidsgolven. **Rafael Toral** (Staubgold), de Portugees die vroeger als experimentele gitarist furor maakte (en die zich ondertussen omschoolde tot componist, elektronica-ingenieur en instrumentenbouwer), stelt zijn nieuwe project *Space Program* voor. *Space Program* staat voor een carrièrewending met verre gaande ambities. Na zijn cd *Violence Of Discovery and Calm Of Acceptance* kwam een einde aan een vijftienjarige periode van pionierswerk op elektrische gitaar.



Frederik De Wilde - EOD, Electric Courtship Songs

Rafael Toral had met zijn baanbrekende gitaarsnaartrillingen een zekere graad van perfectie bereikt, en voelde zich klaar voor de enorme *taak om een volledig nieuwe benadering van muziek op te bouwen* (R.T., interview met Dan Warburton, *Wire*, Oktober 2006). Die houdt onder meer in dat hij stilte nu als uitgangspunt gebruikt om geluid vorm te geven.

Toral bouwde een geheel arsenaal aan nieuwe instrumenten: joystickgestuurde pulsegeneratoren, draagbare versterkers die feedback genereren, en computergestuurde sinusgolven die gecontroleerd worden door Torals eigen handschoenen (via een systeem van schakelaars en sensoren). *Space*, zoals hij zijn meest recente cd kortweg betitelde, is een eerste samenvatting van die quasi sculpturale behandeling van elektronische geluidssignalen. Associeer zijn kosmische aspiraties dus niet met dromerige ambient muziek. *The Space Program is as intense and focused as a game of chess. (...) it is music of action, music of awareness. (...) Hi tech bleeps sound as natural as birdsong: Toral's rhythmic and melodic shapes are strands of a genetic code whose meaning we still have to crack.* (Dan Warburton, *Wire*, Oktober 2006, p. 30)

In *Network* speelt hij zijn nieuwe composities met het **Sei Miguel Quartet**. Sei Miguel, net zoals Toral van Portugese afkomst, werkte meer dan twintig jaar in relatieve afzondering aan een idiosyncratisch trompetgeluid. Zijn gereserveerde tonen zijn discreet maar dwingend en ontstonden uit herinterpretaties van traditionele jazzfraseringen volgens de principes van John Cage. Toral zelf noemt Sei *een gespecialiseerde toonwetenschapper, een spectrumarchitect, die nauwkeurig onderzoekt hoe timbres elkaar kunnen aanvullen en complementeren* (R.T., interview met Dan Warburton, *Wire*, Oktober 2006). Toral en het Sei Miguel Quartet spelen geen afgelijnde stukken met een duidelijk begin en einde; ze creëren liever *sonic gardens* – of geluidsgaarden – waar tonale zuiverheid en transparante structuren primeren op drones of langgerekte toonaardmodulaties.



(boven) Rafael Toral ft. Sei Miguel Quartet © C. Cortez – (links) Rafael Toral © P. Alfacinha – (rechts) Per Henrik Svalastog

## Concert

### Per Henrik Svalastog

Rafael Toral en het Sei Miguel Quartet komen van het *Transmediale Festival* in Berlijn, Europa's meest toonaangevende evenement op het vlak van kunst en digitale cultuur. Ze staan er op de affiche van *club transmediale*, het consequent heterogene festivalgedeelte dat zich specifiek toelegt op *adventurous music and related visual arts*. Per Henrik Svalastog (Rune Grammofon) staat op diezelfde affiche. De Noorse muzikant verzoent digitale geluiden met lokale archaische instrumenten als de langelek of zither (Noorse sitar) en de ramhoorn. Met een aanstekelijk genoeg switcht hij tussen gesofistikeerde media en oeroude instrumenten, tussen electronica en folkmuziek. Zijn melodieën zijn zacht en meeslepend; de muziek evoceert aanlokkelijke beelden van uitgestrekte Skandinavische wouden en meren, in de vertrouwde National Geographic stijl.

# Geluid

## Concert

vrij. 19/01/07 – 20:30

toegang € 10 / 7

info & tickets: 053/70 97 70

www.netwerk-art.be

voorverkoop via Fnac: 0900/00600

– (online) www.fnac.be – Le Bonheur

(Brussel) – Musicmania (Gent)

– Feedback (Aalst)

**de portables** (K-RAA-K)<sup>3</sup>

**Tomán** (Zealrecords)

**Madensuyu** (Digital Piss Factory)

Belgian Finest Triple: Een avond in de marge van de Belgische popmuziek

Na de release van *Girls Beware!* (2003) werden **de portables** in het Radio 1-programma Cucamonga "één van de best bewaarde geheimen van de Belgische rock" genoemd. Plots – vanuit het ogenschijnlijke niets – stond er een binnenlandse band klaar die quasi moeiteloos het beste van Tortoise, Pink Floyd, Can, The Notwist, Boards of Canada en Pinback wist te verenigen. De groep is nu al meer dan tien jaar actief, maar hun zoet-melancholische songs maken nog altijd even veel indruk omwille van hun veelzijdige structuren. Ook tijdens concerten zijn ze meesters in het creëren van open, stereoscopisch post-rockgeluid.

Van **Tomàn** verscheen kort geleden het debuut *Catching A Grizzly Bear, Lesson One* (in een mix van Jürgen de Blonde a.k.a. Köhn / de portables). Amper een jaar later is het vervolg er al: *Perhaps We Should Have Smoked The Salmon First*. De muziek van Tomàn is schatplichtig aan die van Pinback (de gitaarriedeltjes), de portables (de riffs, de keys) en American Analog Set (de variatie binnen de herhaling). Hun plaat komt ook uit in de States (via Graveface) en in het voorjaar van 2007 vertrekt het kwintet met Madensuyu op een Europese tour.

**Madensuyu** betekent zoveel als 'natuurlijk bruisend water' in het Turks. De heilzame bron is een opvallend gedreven tweemanschap, bestaande uit gitarist/zanger Pieterjan Vervondel en drummer/zanger Stijn De Gezelle. Als duo ontketent Madensuyu een behoorlijk imposante noise rock sound. Hun cd, *A Field Between*, intrigeert vanaf de eerste intro. Songs haken zich onderhuids met weerhaken vast; breed meanderend tussen ingetogen en onstuimig laten de muzikanten zich life graag meedrijven op in een bij wijlen onstuitbare golf van muzikale dadendrang. Het Madensuyu concert kondigt zich alvast als een bezwerende ervaring aan.



N-Collective

### Concert

vrij. 02/03/07 – 20:30

toegang € 10 / 7

info & tickets: 053/70 97 70

[www.netwerk-art.be](http://www.netwerk-art.be)

voorverkoop via Fnac: 0900/00600

– (online) [www.fnac.be](http://www.fnac.be)

voorverkoop: Le Bonheur (Brussel)

– Musicmania (Gent) – Feedback

(Aalst)

### N-Collective

N-Collective is een internationaal netwerk van muzikanten en componisten bestaande uit een conglomeraat van groepen en ensembles uit verschillende landen (Noorwegen, Nederland, Turkije, Amerika, Zweden en Duitsland). Zij ontwikkelen, ondersteunen en promoten avontuurlijke muziek in verschillende genres waaronder improvisatie, elektronica, jazz, noise en hedendaagse muziek. Begin 2006 organiseerde Network reeds een N-Event, waar groepen, zoals MoHa!, Office-R(6), Duch/Kaasbøll en USA/USB een korte set speelden, en zo een staalkaart gaven van het N-Collective.

Na een 2 weken durende residentie wordt een publieke activiteit (02 maart 2007) onder de noemer *Music Performs* georganiseerd. In 2006 lag de nadruk op improviseren, nu wordt er vooral gewerkt met nieuwe vormen van compositie. Op het programma staat werk van Christophe Meierhans, David Helbich, Petros Ovsepyan en Mozart, gebracht door het N-Ensemble en Tape That. De muziek kan samengevat worden als een combinatie van hedendaagse klassieke muziek, performance en elektronica.

*Programma:* Christophe Meierhans – Acte d'Occupation (Arr. Koen Nutters) (2003/07) (*World Premiere*) / David Helbich – Haltungsschaden (2005/07) / Petros Ovsepyan – I, II, III (1999-2000) / TAPE THAT – Mozart Performance (1788/2007) Live taping van W.A.Mozart - Trio voor strijkers in Eb K.563. Door het N-Ensemble & TAPE THAT

*Uitvoerders:* Shila Anaraki *performer* / Carlos Gálvez *clarinet* / David Helbich *performer* / Pascal Meyer *piano* / Christophe Meierhans *opname, geluidsmix* / David Nuñez *viool* / Koen Nutters *opname* / Viljam Nybacka *basgitaar en elektronica* / Tom Pauwels *gitaar en elektronica, luchtgitaar, performer* / Michael Schmid *fluit* / TBA *cello* / George van Dam *viool*

### In residentie

**Frederik De Wilde** ([www.netwerk-art.be/nl/residentie.html](http://www.netwerk-art.be/nl/residentie.html))

**N-Collective** ([www.n-collective.com](http://www.n-collective.com))

Concert: vrij 02/03/07 - 20:30

**Lochness** ([www.netwerk-art.be/nl/residentie.html](http://www.netwerk-art.be/nl/residentie.html))

'Chuck Norris doesn't sleep, he waits ...' (werktitel) wordt de eerste voorstelling van LOCHNESS, een vers triumviraat rond Danaï Anesiadou, Hans Bryssinck & Diederik Peeters, die voorbereid wordt tijdens een residentie in Netwerk.

**Liv Hanne Haugen** ([www.netwerk-art.be/nl/residentie.html](http://www.netwerk-art.be/nl/residentie.html))

## Film

Cinema Palace  
Bert Van Hoorickstraat 4 - Aalst  
toegang € 5 / 4,25  
info & tickets: 053/70 97 70  
[www.netwerk-art.be](http://www.netwerk-art.be)

**woe. 10/01/07 – 20:30**

## Film

**Science of sleep** (US) Michel Gondry

Stéphane werkt in een bedrijf dat kalenders maakt. Het monotone leven dat hij overdag moet leiden, compenseert hij 's nachts in zijn dromen. Thuis verzint hij televisie-uitzendingen over dromen voor het oog van zelfgeknutselde kartonnen camera's. En dan maakt hij kennis met zijn buurvrouw, Stéphanie, en wordt op slag verliefd. Aanvankelijk is Stéphanie eerder gecharmeerd door Stéphanes buitenissige fantasie, maar al snel jaagt zijn bizarre denkwereld haar angsten aan. Ze wijst hem af. Om haar alsnog te verleiden, zoekt Stéphane naar een oplossing op het terrein waar hij zich het meest thuis voelt: zijn eigen, grenzeloze verbeelding...

*"Een prettig gestoorde scenarist/regisseur (Michel Gondry, zie Eternal Sunshine of the Spotless Mind) stap in zee met twee erg coole acteurs (Gael Garcia Bernal en Charlotte Gainsbourg) voor een van de origineelste films van het jaar. De titel mag dan saai klinken, deze psychedelische, romantische komedie over een verlegen jongeman met een merkwaardig probleem, is dat allerminst."* (De Standaard, 04/10/06)

*met: Gael Garcia Bernal, Charlotte Gainsbourg, Miou-Miou*

**woe. 17/01/07 – 20:30**

**Adam's apples** (DK) Anders Thomas Jensen

Adam is een Deense neonazi die net uit de gevangenis ontslagen is. Hij koestert al onmiddellijk wilde plannen om de buitenlanders er weer eens flink van langs te geven. Maar eerst wacht er hem nog een taakstraf in een boerendorp. Zijn begeleider daar is Ivan, de priester van het dorp. Deze onvoorwaardelijk optimistische geestelijke heeft van zijn parochie één groot, idyl-



*Science of sleep*, Michel Gondry



*Bubble*, Steven Soderbergh

lisch rehabilitatiecentrum gemaakt. Behoedzaam probeert Ivan de licht ontvlambare Adam weer op het rechte pad te brengen. Om te beginnen mag zijn protégé een taart bakken met appels uit de boomgaard. Een makkie, denkt Adam, tot de Duivel roet in het eten komt gooien...

*“Deense humoristen moet je één ding nageven: ze kennen geen heilige huisjes. De film Adam’s Apples is een duel tussen de neonazi Adam en zijn rehabilitatievoogd, de predikant Ivan, perfect vertolkt door Ulrich Thomsen (Festen, Brothers) en Mads Mikkelsen (te zien in de nieuwe James Bond). Scenarist/regisseur verschiet niet al zijn kruit in het openingskwartier, maar opteert voor een crescendo. Op geen enkel moment neemt hij gas terug, waardoor de gitzwarte komedie na een poos een hels tempo haalt.” (De Standaard, 27/09/06)*

*met: Ulrich Thomsen, Mads Mikkelsen, Nicolas Bro, Ali Kazim, Paprika Steen*

**woe. 24/01/07 – 20:30**

### **Bubble** (US) Steven Soderbergh

In een poppenfabriek in Ohio hebben de arbeiders Martha en Kyle ondanks hun leeftijdsverschil een intense vriendschap ontwikkeld, als buffer tegen hun beider eenzaamheid. Maar de harmonie tussen hen wordt bruusk verstoord door de komst van Rose, een mooie, alleenstaande moeder. De wantrouwige Martha ontdekt tot haar afschuw dat er tussen Rose en Kyle op korte tijd iets heel moois gegroeid is. Hun idylle is echter van korte duur: Rose wordt vermoord teruggevonden. Het doodse stadje in het landelijke Ohio wordt uit een lange slaap gewekt: alle bewoners storten zich als aasgieren op het lopende onderzoek... Bubble is een kleine film van de grote Steven Soderbergh – onder meer bekend van *Sex, Lies and Videotapes*, *Erin Brockovich*, *The Limey*, *Traffic*, *Solaris*, *Ocean's Eleven*, *Twelve* en (binnenkort) *Thirteen*.



*Taxidermia*, György Pálfi



*Bashing*, Masahiro Kaboyashi

*“Deze wonderbaarlijke simpele film – die geen spaander heel laat van de Amerikaanse droom – intrigeert tot de laatste minuut, omdat je de hele tijd het gevoel hebt dat je authentieke Amerikanen gadeslaat en geen filmhelden die oneindig veel knapper en straffer zijn dan jezelf. Je voelt dat deze door Hollywood genegeerde fabrieksarbeiders een verhaal hebben. Als een regisseur van wanten weet, vindt hij in het alledaagse meer dan genoeg drama.” (De Standaard, 30/08/06)*

*met: Debbie Doebereiner, Dustin James Ashley, Misty Dawn Wilkins*

**woe. 31/01/07 – 20:30**

### **Taxidermia** (FR, AT, HU) György Pálfi

Drie generaties en drie verhalen in één Hongaarse familie. De grootvader is soldaat tijdens de Tweede Wereldoorlog en obsesief op zoek naar de ware geliefde. De vader is een topatleet tijdens het communistische bewind, met succes als enige drijfveer. De zoon is taxidermist, een wat zonderlinge figuur, maar wel een meester in zijn vak. Zijn queeste is onsterfelijkheid.

*“De Honghaar György Pálfi maakte het al bont in zijn debuut Hukkle en de opvolger A bus came, maar met Taxidermia steekt hij nog een tandje bij: sommige scènes kunnen de toeschouwers misselijk de zaal uit jagen. Toch heb je niet de indruk dat de overstreden regisseur alleen maar uit is op platte provocatie. Pálfi heeft een visie en het lefen het talent om zijn uitzinnige universum in een groteske speelfilm te gieten.” (De Standaard, 30/08/06)*

*met: Csaba Czene, Istvan Gyuricza*

**woe. 07/02/07 – 20:30**

### **Bashing** (JP) Masahiro Kaboyashi

Tijdens haar vrijwilligerswerk in het Midden-Oosten wordt Yuko, een jonge Japanse, ontvoerd. Wanneer de gijzelaars haar vrijla-

ten, keert Yuko terug naar haar thuisland. Maar daar bekijkt men haar amper als een slachtoffer, integendeel. Haar omgeving keert zich tegen haar. Mensen vinden plots allerhande manieren om haar te kleineren en te pesten. Ze krijgt anonieme telefoontjes en ze wordt zelfs aangevallen op straat. Als ze dan ook nog eens ontslagen wordt, is haar isolement compleet. De enige die haar blijft steunen, is haar vader, maar dan komt die ook nog eens te sterven. Op dat punt neemt Yuko een drastische beslissing...

*“Bashing concentreert zich zowel narratief als qua cameravoering op het lijden van de jonge Yuko (intense vertolking van Fusako Urabe) en in een aantal recensies werd in dat verband ook verwezen naar Rosetta van de gebroeders Dardenne. Dat is minder vergezocht dan het lijkt, want de obsessieve jacht van Rosetta naar werk ‘om erbij te horen’ is in wezen niet zo verschillend van de frenetieke weigering van Yuko om haar sociale uitsluiting te accepteren.” (De Morgen, 19/07/06)*

*met: Fusako Urabe, Ryuzo Tanaka, Takayuki Kato, Kikujiro Honda*

**woe. 14/02/07 – 20:30**

### **Thank you for smoking (US) Jason Reitman**

Nick Naylor, een gladde en ambitieuze lobbyist, stelt zijn charme, talent en glimlach ten dienste van de tabaksgigant Big Tobacco, die zich verzet tegen het anti-rookpreventiebeleid. Op persconferenties en in talkshows op televisie profileert hij zich moeiteloos als de moreel ietwat lichtvaardige verdediger van de tabaksindustrie. Zijn ex-vrouw doet ondertussen alle moeite van de wereld om hem ervan te overtuigen dat hij een modelvader kan zijn voor zijn zoon, en dat blijkt een veel zwaardere opdracht...

*“Het verhaal raast met een sneltreinvaart voorbij en mengt moeiteloos de genres van politieke satire, familiedrama en komedie. Reitman weet zijn cynische scenario vinnig en met oog voor veel detail in beeld te zetten, en koos ervoor om niet één sigaret te tonen. Hij raakt er nog goed mee weg ook. De regisseur kon bovendien bogen op een oerdegelijke cast – zelfs de kleinste bijrol is genuanceerd ingevuld. Let vooral op de verschijningen van Rob Lowe, Tobert Duvall en William H Macy” (De Standaard, 27/09/06)*

*met: Aaron Eckhart, Katie Holmes, William H Macy, Rob Lowe, Cameron Bright, Maria Bello, Adam Brody*

**woe. 28/02/07 – 20:30**

### **C.R.A.Z.Y. (CA) Jean-Marc Vallée**

25 december 1960. Zachary Beaulieu wordt geboren als vierde jongen in een gezin van vijf. Het is een typisch middle class gezin, met een liefhebbende moeder en een kort aangebonden vader die heimelijk trots op zijn zonen is. De dagen gaan voorbij

met het wassen van de wagen en uitstapjes naar papa's favoriete snackbar. Eenmaal de kindertijd voorbij, wordt de hechte band met zijn vader op de proef gesteld. Zac's puberteit staat in het teken van Pink Floyd en de Rolling Stones, en met zijn broers maakt hij motorritjes om meisjes te imponeren. Maar tussen de grote en kleine ruzies door blijft hij voortdurend maar vergeefs hengelen naar zijn vaders goedkeuring.

*"Er hangt een waas van nostalgie over de film, maar de regisseur Jean-Marc Vallée en de scenarist François Boulay zijn zo slim het zoete te counteren met het bittere en het geheel te overgieten met een flinke dosis humor. C.R.A.Z.Y. toont zowel de verbondenheid en de warmte van een levendig gezin als de verdeeldheid en het soms verstikkende karakter ervan. Die herkenbare eerlijkheid is de grootste troef van de film."* (De Standaard, 21/06/06)

*met: Michel Côté, Marc-André Grondin, Danielle Proulx, Pierre-Luc Brillant, Maxime Tremblay*

woe. 07/03/07 – 20:30

### **Children of men** (US/UK) Alfonso Cuarón

2027. De wereld gaat al jaren gebukt onder de totale onvruchtbaarheid van het menselijke ras. Sinds 1995 zijn er geen kinderen meer geboren. En dan, tot ieders afgrijzen, sterft ook nog de jongste persoon op aarde, amper achttien jaar oud. Mensen verliezen hun koelbloedigheid en de samenleving verzandt in angst en chaos. Ook Theo, vroeger een gedreven activist, maar nu een gedesillusioneerde bureaucraat, loopt er verdwaasd bij. Tot hij gecontacteerd wordt door een van zijn vroegere kennissen. Ze vraagt zijn hulp om de meest gezochte persoon op aarde te beschermen: een zwangere vrouw...

Het grote publiek kent Alfonso Cuarón van Harry Potter and the Prisoner of Azkaban, en de oprechte cinemaliefhebber kon hij ook bekoren met *Y tu mamá también* en *Paris je t'aime*.

*"Children of men, losjes gebaseerd op een roman van P.D. James, vertelt een fascinerend verhaal dat ronduit meesterlijk in beeld wordt gebracht door de begenadigde cinematograaf Emmanuel Lubezki. Het scenario, de visuele stijl en de vertolkingen zijn van de bovenste plank. Het is een ijzersterk drama, en als de Hollywoodstudio, Universal zijn forse investering van tachtig miljoen dollar in deze niet zo evidente film eruit haalt, gaan misschien andere studio's ook beseffen dat kwaliteit sexy is. Zo is Children of men ook voor de ware filmliefhebber een film over hoop."* (De Standaard, 18/10/06)

*met: Clive Owen, Claire-Hope Ashitey, Michael Caine, Julianne Moore, Chiwetel Ejiofor*

ISSN: 1783-1113 – ontwerp: Gestalte \ Grafische vormgeving – druk: Die Keure, Brugge

Netwerk vzw/centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73 × F +32 (0)53 70 97 72  
www.netwerk-art.be × info@netwerk-art.be × Tentoonstelling open van woe. t/m za. 14:00 - 18:00

